

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1940/2023
31.05.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Рајачић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља „Бечеј“ из Бечеја, кога заступа Правобранилаштво Аутономне покрајине Војводине, ради наплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3553/2022 од 25.01.2023. године, у седници одржаној 31.05.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3553/2022 од 25.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бечеју П1 129/21 од 31.05.2022. године, ставом 1. изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле па је обавезан тужени да тужилји исплати: на име накнаде за исхрану у току рада за период од 01.11.2018. до 31.10.2021. године износ од 97.614,25 динара са законском затезном каматом од 25.02.2022. године па до коначне исплате, те износ од 16.974,35 динара на име обрачунате законске затезне камате за наведени период од доспелости сваког појединачног месечног давања па до дана 22.02.2022. године, као дана израде налаза и мишљења вештака; на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора за период од 01.11.2018. до 31.10.2021. године износ од 87.744,45 динара са законском затезном каматом од 25.02.2022. године па до коначне исплате, те износ од 13.894,08 динара на име обрачунате законске затезне камате за наведени период од доспелости сваког појединачног месечног давања до дана 24.02.2022. године, као дана израде налаза и мишљења вештака, а све у року од осам дана од дана пресуђења. Ставом 2. изреке, одбијен је део тужбеног захтева тужиле којим је тражила да тужени плати законску затезну камату на име накнаде за исхрану у току рада на износ од 97.614,25 динара, почев од дана 25.01.2022. године па до 25.02.2022. године и на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора на износ од 87.744,45 динара, почев од 25.01.2022. године па до 25.02.2022. године. Ставом 3. изреке, обавезан је тужени да тужилји исплати трошкове парничног поступка у износу од 63.500,00 динара са законском

затезном каматом од дана извршности пресуде па до коначне исплате, а све горе наведено у року од осам дана од пресуђења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3553/2022 од 25.01.2023. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба туженог и преиначена пресуда Основног суда у Бечеју П1 129/21 од 31.05.2022. године у усвајајућем делу тако што је одбијен тужбени захтев ради обавезивања туженог да тужиљи исплати на име накнаде за исхрану у току рада за период од 01.11.2018. до 31.10.2021. године износ од 97.614,25 динара са затезном каматом почев од 25.02.2022. године до коначне исплате, те износ од 16.974,35 динара на име обрачунате затезне камате за наведени период од доспелости сваког појединачног месечног износа до 24.02.2022. године, као дана израде налаза и мишљења вештака; на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора за период од 01.11.2018. до 31.10.2021. године износ од 87.744,45 динара са затезном каматом почев од дана 25.02.2022. године до коначне исплате, те износ од 13.894,08 динара на име обрачунате затезне камате за наведени период од доспелости сваког појединачног месечног давања до дана 24.02.2022. године, као дана израде налаза и мишљења, у року од осам дана од дана пресуђења, те ради обавезивања туженог да тужиљи исплати трошкове парничног поступка у износу од 63.000,00 динара са затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате у року од осам дана од дана пресуђења па је обавезана тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 9.000,00 динара у року од осам дана од дана пријема преписа пресуде. Ставом другим изреке, обавезан је тужиља да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 45.014,00 динара у року од осам дана.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), Врховни суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а указивање на битну повреду одредаба парничног поступка из тачке 12. наведеног члана, не представља разлог због кога ревизија, у смислу члана 407. став 1. тачка 4. ЗПП, може да се изјави.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је засновала радни однос код туженог са пуним радним временом ради обављања послова ... са коефицијентом 6,83. Зарада тужиље за обављени рад и време проведено на раду обрачунава се тако што се основица за обрачун и исплату коју утврђује Влада РС помножи са коефицијентом радног места. У спорном периоду тужени није организовао исхрану у току рада, а у обрачунским листама није исказивао део зараде који се односи на накнаду исхране у току рада и трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора. Такође, Посебни колективни уговори за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе из 2015. године, 2019. године и 2020. године, који су били у примени у спорном периоду нису предвиђали, нити прописивали право запослених на накнаду наведених трошкова.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиље сматрајући да јој припада право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у висини месечне накнаде, сходно параметрима из Општег колективног уговора. У околностима када Посебни

колективни уговори не садрже конкретну регулативу која утврђује висину ових накнада, нити их уопште прописује као право запослених, првостепени суд је оценио да се примењују општи прописи о раду, и то члан 118. став 1. тачка 5. и 6. Закона о раду.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев тужиље за исплату наведених накнада, закључујући да је тужиљи исплаћена плата према коефицијенту утврђеном у складу са одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама, а у којем су садржане и наведене накнаде, те да околност да висина трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора није вредносно исказана, не представља разлог због којег запослени може са успехом да тражи исплату ових трошкова.

Неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду, прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено. С обзиром да је тужени јавна служба, то се по оцени Врховног суда на зараде и друга примања запослених код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама ("Службени гласник РС" бр. 34/01, са новелама).

Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16 и др.) одредбом члана 1, између осталог прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама који се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона, прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а у контексту наведених одредби закона, Врховни суд налази да је тужиљи износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је тужиљи исплаћивана плата, у складу са чланом 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега нема право на накнаду коју потражује постављеним тужбеним захтевом, обрачунатом према параметрима из Општег колективног уговора из 2008. године („Службени гласник РС“ бр. 50/08 и 104/08, Анекс 1. и 2.), а како је то правилно закључио и другостепени суд.

Супротно наводима ревизије, правилан је закључак другостепеног суда да се не може прихватити став првостепеног суда о методологији обрачуна тражених накнада. Наиме, није спорно да се из коефицијента основне плате за тужиљу од 6,83 у исплатним листама не види који проценат или номинални износ представљају наведене накнаде, али сама та чињеница не ствара основ за њихову исплату, на начин како је то првостепени суд утврдио, нити подразумева да део тужиљиног коефицијента поуздано не садржи предметне трошкове.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић